

[Jens Frandsen.]

sætter et lovforslag, se med velvilje på det, men organisationernes stilling hertil vil have en meget stor indflydelse på vor stillingtagen til de konkrete spørgsmål.

Bendix: Da mit partis ordfører i denne sag, hr. Asger Jensen, ikke har kunnet være til stede, skal jeg på hans vegne gøre et par bemærkninger om liberalt centrums forslag til folketingsbeslutning. Vi har jo en langvarig tradition for, at en meget væsentlig del af arbejdsmarkedets forhold ordnes af parterne selv, uden at lovgivningsmagten tages i anvendelse for at bringe orden i forholdene, og jeg er af den opfattelse, at hvor parterne selv formår at ordne forholdene, som de jo har formået det på en lang, lang række områder, er der ikke noget behov for at lave lovgivning. Jeg mener ikke, at man nødvendigvis skal lovgive på ethvert område. Hvis det er sådan, at et område kan klare sig uden lovgivning, kan det ikke være et mål dette til trods at presse en lovgivning igennem.

Der er jo en del områder, hvor lovgivningsmagten har taget affære, når det drejer sig om arbejdsmarkedets forhold, områder som f. eks. arbejderbeskyttelse, ferieforhold og den slags ting; men man kan vel gennemgående sige, at det er sager, som er meget, meget generelle, og hvor der ikke kan siges at være så forskelligartede forhold fra arbejdsplads til arbejdsplads, at det ville være rimeligt at undlade en lovgivning. Indrømmet skal det selvfølgelig være, at folketinget for adskillige år siden har vedtaget en funktionærlov, der også indeholder regler om opsigelsesvarsler, men man må vel sige, at der er en forskel på funktionærområdet og det område, der tales om her. Dels har funktionærområdet jo været mindre organiseret indtil for nogle år siden, da arbejdsministeren bl. a. sørgede for, at det blev ændret; dels er det vel også sådan, at der er ret ensartede forhold inden for funktionærområdet, hvilket ikke kan siges at gøre sig gældende på det område, vi taler om lige nu.

Må jeg i øvrigt sige, at LCs forslag jo prøver på at tage ind under lovgivningsmagtens område et forhold, som traditionelt er blevet ordnet af parterne selv, og jeg føler, at det vil være betænkeligt at gribe ind i det, som parterne på dette område

indtil nu har formået at ordne på så udmærket vis selv. Man kan vel faktisk også sige, at der vil være tale om en vis form for tilsidesættelse af indgåede aftaler, hvis det er sådan, at lovgivningsmagten begynder at regulere dette område. Det kan som bekendt være noget meget betænkeligt.

Desuden vil jeg fremhæve, at der fra de organiserede til de uorganiserede områder jo finder en vis, jeg ved ikke, om man kan kalde det afsmitning sted. Arbejdsministeren redegjorde for, hvordan forholdene hang sammen: at hvor en arbejdsgiver er organiseret, men medarbejderen ikke er organiseret, skal disse regler om opsigelsesvarsler alligevel gælde og vice versa. Ud over dette kunne jeg forestille mig, at der også fandt en afsmitning sted, hvor hverken den ene eller den anden part er organiseret; det kan arbejdsministeren måske bekræfte? Jeg vil også gerne fremhæve, som jeg har antydnet det et par gange, at forholdene på dette område jo er meget uensartede.

Hr. Niels Westerby nævnte i sine bemærkninger her, at der var taget hensyn til disse uensartede forhold ved, at man sagde, at disse opsigelsesfrister først skulle gælde efter, at en medarbejder havde været ansat i en virksomhed mindst 1 år. Men det synes jeg for så vidt ikke er nogen særlig gennemslagskraftig argumentation. Hvis man f. eks. tænker på bygge- og anlægssektoren, kan man jo såre vel forestille sig, at en mand er blevet ansat for at gennemføre et ganske bestemt stykke arbejde, som tager over 1 år, og så skulle det altså være sådan, at derefter skulle der gælde ganske bestemte opsigelsesvarsler. Det synes jo ikke, som om man fra arbejdsmarkedets to parter side er interesseret i, at noget sådant skulle gælde f. eks. på det område, og derfor føler jeg som sagt, at der er meget lidt god grund til, at lovgivningsmagten gennemtvinger en generel ordning.

I øvrigt må jeg sige, at mit parti er positivt indstillet overfor det, der er selvé formålet med forslaget. Vi har jo været med til at gennemføre bl. a. funktionærlovgivningen, hvor vi ganske klart har givet udtryk for vore ønsker om en sikring af medarbejdernes vilkår på arbejdspladserne. Men vi føler altså, at dette område kan klares uden lovgivningsmagtens indgriben, og jeg